

kon moeilijk vertellen wat ik echt belangrijk vind, namelijk dat we er nu op berenjacht kunnen. Om over de jacht op die bloedmooie vrouwen ginder nog te zwijgen.” Dat was een groen gesprekje met een randje oranje.

De oranjegekleurde gesprekken gingen over de burens of over vrienden. Het waren roddels die pijnlijk waren voor die kennissen. Het was verbazend met hoe veel minachting haar ouders over hun vrienden spraken als die niet in de buurt waren.

Als ze op bezoek kwamen, werden de vrienden geknuffeld en bewierookt, maar zodra ze weg waren, begon het geroddel.

Ze begreep niet waarom haar ouders, die zo rijk waren dat ze zich alles konden veroorloven, zo’n komedie speelden. Waarom verspilten ze hun tijd aan mensen die ze niet leuk vonden? MJ begreep niets van het gedrag van haar ouders.

En dan waren er de roodgekleurde gesprekken. Het ging dan onder meer over de mammië en de pappië van de mammië en de pappië. Dan loonde het de moeite met volle aandacht te luisteren, en eventueel iets op te pikken dat MJ tegen haar grootouders kon klikken.

“*Attention à l’enfant*,” was hét signaal dat ze haar oren moest spitzen. Ze deed dan alsof ze geconcentreerd speelde met een of andere gadget en geen interesse had voor hetgeen haar ouders bespraken.

Bij de ‘rode’ gesprekken van haar ouders hoorde ze vaak woorden die ze niet kende, omdat ze nooit gebruikt werden in de conversaties die ze wel mocht horen.

Vingeren was een woord dat ze wel eens opving. Interessant, maar ze had geen idee waar het op sloeg. Ging het over die vingers op het plafond die elkaar net niet raakten? Uit de gemene lachjes van mammië kon ze wel afleiden dat mammië het niet op prijs zou stellen als ze daarover iets zou zeggen tegen de mammië van

mammie.

Opa donderde van de rechtertrap in de hal naar beneden omdat hij schrok toen MJ hem vertelde over een trio. Een trio waaraan ook tante Zee, de jongste zus van opa, had deelgenomen. Ze wist niet wat een trio was, maar ze wist wel dat het een geheim moest blijven. Niemand kwam te weten dat zij geklikt had tegen haar opa terwijl ze samen van de trap afliepen. De diagnose van de dokter na de fatale valpartij was dat hij gevallen was wegens hartfalen, met als dodelijk resultaat een gebroken nek.

En dan was er de buurvrouw die, als pappie alleen thuis was, wel eens langskwam met een ovenschotel en dan tegen pappie aanschurkte. Ze vroeg dan om gevingerd te worden. MJ zei een keer tegen de buurvrouw dat ze voor vingers naar de grote slaapkamer moest gaan. Daar werd op het plafond gevingerd. Maar pappie en de buurvrouw waren niet in de stemming voor de kunstzinnige adviezen van MJ.

Sinds die opmerking verstopten pappie en dat magere kreng zich voor haar. MJ vond dat pappie haar had verraden. Dat was de eerste knauw in haar vertrouwensband met haar held.

Ze deed nooit enige moeite om die twee te gaan zoeken, alhoewel de intonatie van hun gesprekken stevast een rode kleur had. Als mammie erbij was, had het gesprek van haar pappie met de buurvrouw een kleurloze intonatie, nog fletser dan groen. Misschien was ze onbewust bang om te ontdekken wat haar pappie deed met die verachtelijke buurvrouw. Pappie was van haar en van niemand anders. En als kind was het haar overtuiging dat pappie hetzelfde over haar dacht. Ze wou geen confrontatie met feiten die dat dogma konden ondermijnen.

Dus negeerde ze de intonatie van hun gesprekken en zocht ze niet naar pappie en de buurvrouw, die in één van de tientallen kamers

iets deden waar ze niets over wou weten.

Het huishoudpersoneel dat tijdens de bezoeken van de buurvrouw aan het werk was, deed dan alles om MJ te ontwijken, want ze reageerde haar frustraties blindelings af op het slachtoffer dat ze dan trof.

Er was maar één iemand van wie MJ meer hield dan van zichzelf, pappie. En daar hield het mee op. *Two is enough to tango*. Maar toen kwam Markske roet in het eten gooien.